Nagy László

EGY NÉPSZÁMLÁLÁS, ÉS AMI UTÁNA JÖTT

„A birodalmak bennem nem múlnak el."
Scivias együttes

A trianoni úgynevezett békeszerződés 95. szomorú évfordulóján olyan témát szeretnék az érdeklődő olvasók elé tárni, amely régóta az asztalfiókban hevert. Mivel átfogó, egyben az érdeklődők számára is jól hasznosítható kimutatás gyakorlatilag a mai napig nem készült, ezért megjelentetem. Az utolsó Trianon előtti népszámlálás nemzetiségi adatainak közzétételéről, illetve ezen adatok néhány alapvető szempontból történő csoportosításáról van szó.

Utoljára 1910-ben tartottak olyan népszámlálást, amikor egyben volt az ország. E tekintetben tehát nemcsak 1920, hanem 1910 is szimbolikus jelentőségű. Kevesen tudják, hogy a korabeli Európában az Osztrák-Magyar Monarchiánál nagyobb területű állam mindössze egyetlenegy létezett: az Orosz Birodalom. A Magyar Királyság a közel 700 000 négyzetkilométernyi kiterjedésű Monarchia körülbelül felét foglalta el. A királyság területe az 1910-es közigazgatási állapotok szerint 9 statisztikai régióra, 71 vármegyére, 509 járásra és 14 893 önálló településre oszlott. A települések közül szinte pontosan minden harmadik magyar többségű volt. Az országban rajtunk, magyarokon kívül összesen 27 különböző nemzetiség élt: angolok, bolgárok, bosnyákok, bunyevácok, cigányok, csehek, cseh-morvák, dalmátok, franciák, horvátok, illírek, krassovánok, lengyelek, morvák, németek, olaszok, oroszok, örmények, románok, ruténok, sokácok, spanyolok, szerbek, szlovákok, szlovének, törökök és vendek. A maga nemében – vagyis a terület nagyságához képest – ez a sokszínűség szinte példa nélküli volt.

A népszámlálás összesített adatai viszonylag széles körben ismertek, így ezekkel e rövid írás keretei között nem kívánok foglalkozni. A lényeg jelen esetben is a részletekben rejlik. Egy átfogó, könnyen kezelhető, egyúttal elektronikus formában az interneten is mindenki számára ingyenesen elérhető adatbázis létrehozásának a terve e sorok írójában már korábban felmerült, megfelelő részletességű forrásadatok híján azonban a kivitelezés jó ideig (gyakorlatilag másfél évtizedig) váratott magára. A magyarság jelenkori viszonyaira jellemző, hogy a témával foglalkozó egyetlen honlap – amely egyébként az elcsatolt települések alig felét sorolja fel – 2000-ben frissült utoljára.[1] 95 éven (!) keresztül gyakorlatilag teljesen homályban maradtak olyan alapvető kérdések, mint például: hány települést csatoltak el összesen, vagy hogy ezek közül mennyi volt magyar többségű. Az e kérdésre adott lehető legpontosabb válasz a kö-

[1] Lásd http://parizs.tripod.com/trianon/trianon.html. (Utoljára megtekintve: 2015. április 27.)

vetkező: 11 440 illetve 1 912.[2] 1920 után tehát kétezer magyar többségű közösség vált „határon túlivá". Ezen települések tételes felsorolására a szakirodalom mind a mai napig nem kerített sort. Mintha a magyarság számára teljesen lényegtelen kérdésről, vagy egy távoli vidék, mondjuk, az indonéz szigetvilág problémájáról lenne szó. A már-már kiáltó mértékű tájékozatlanságot csak némileg volt képes enyhíteni néhány kiváló szerző valóban alapvető jelentőségű életműve, azonban így is bőven tíz alatti azok száma, akik az utóbbi évtizedekben a kérdéssel érdemben foglalkoztak.[3]

Ha csupán nagyon rövid asszociáció erejéig is, de érdemes összevetni két szomszédos nép, a magyar és a szerb hozzáállását ugyanazon kérdéshez. A magyar ezt mondja:

„Negyvenéves ismerősöm (…) két hete jött haza Csehszlovákiából. Tizenhárom éves fiával ott nyaralt. »A kölyök folyton azzal nyaggatott, hogy Košicén, Trenčínben, Bratislavában miért tudnak annyian magyarul!« »És mit mondtál neki?« »Mit mondtam volna, az igazat. Megtanultak, hogy ha átjönnek hozzánk, tudjanak magyarul vásárolni.«"[4]

Az ismert szerb közmondás pedig így tartja:

„Ahol egy szerb él, az Szerbia."[5]

Mindezek fényében nem tűnik túlzásnak, ha nyíltan kijelentjük: az elmúlt száz évben talán egyetlen magyar szó jelentése sem ment keresztül akkora mértékű romláson (pontosabban szabadesésszerű zuhanáson), mint épp a tulajdon hazánkat jelölő *Magyarország* elnevezés. Az a konglomerátum ugyanis, amit ma ezzel a megnevezéssel illetnek, csupán egy ízléstelen paródia az 1920 előtti Magyarországhoz képest.[6]

A trianoni szerződés következtében Európa igen jelentős térsége indult el a lassú, ám annál biztosabb szellemi és fizikai hanyatlás útján. Mindenki rosszul járt, még az úgynevezett győztesek sem tudtak többet felmutatni annál, minthogy kiválóan testesítették meg a lenini *hasznos idióta* típusát.

A szellemi pusztulás stációit tekintve a huszadik század eseményei különösen jelentősnek bizonyultak, de nagyon nehéz érzékeltetni ezt olyanok számára, akiket a kérdés egyáltalán nem foglalkoztat. Vámadéva bölcs aranykori lét- illetve tudatállapotokat felidéző, revelatív erejű felismerésétől (*„A Nap voltam egykoron!"*)[7] a jelenkori emberiség a huszadik század során jutott el arra a szintre, ahol az élet szinte minden területét már kizárólag mennyiségi szempontok

---

[2] A válaszadás azért lehet csakis megközelítőleges pontosságú, mivel az új határok több száz települést vágtak ketté, köztük egykori vármegyeszékhelyeket.

[3] E kiváló demográfusok, statisztikusok közül megérdemlik, hogy név szerint is említsem: Kocsis Károly, Lelkes György, Sebők László és Varga E. Árpád.

[4] Idézi Kocsis Károly – Kocsisné Hodosi Eszter: *Magyarok a határainkon túl – a Kárpát-medencében*. Budapest, 1991, Tankönyvkiadó. Sulyok Katalin. *Nők lapja* 1988. 36. sz. (Az idézet egyúttal a könyv mottója)

[5] *Где живи један Србин, то је Србија*.

[6] Érdemes összehasonlítanunk a *Magyarország* kifejezést azokkal a szavakkal, amelyek jelentésváltozása kapcsán Julius Evola megírta „A szavak romlása" című kitűnő tanulmányát. Írásában többek közt így fogalmaz: *„A szavaknak is megvan a saját történelmük, tartalmuk alakulása az általános érzékenység és világszemlélet változásait jelzi barométerszerűen. (…) Általában véve egy szintesést lehet megfigyelni. A legősibb értelem vagy elveszett, vagy sajátos jelentésként maradványszerű formában él tovább, anélkül, hogy a mai általános és uralkodó jelentésnek többé meg tudna felelni, vagy akár teljesen torz és gyakran elcsépelt formában is felbukkanhat." Axis Polaris* (Budapest) 4. sz. (2000) 35–46. o.

[7] *Brihadáranjaka-upanisad* I. 4. 10. In *Upanisadok*. H. n., 1998, Ursus, 29. o. Tenigl-Takács László fordítása. (Lásd a *Rigvéda* – magyarul sajnos nem olvasható – IV. 26. himnuszának kezdő sorát is: *aham manur abhavaṃ szúrjas*)

határozták meg – amikor a materializmus *„egyfajta »ösztönös« létállapottá vált, ami »gyakorlati materializmusnak« nevezhető.”*[8]

E folyamatban a még tradicionálisnak tekinthető államok összeomlása nagyon fontos mérföldkőnek tekinthető. A kollapszus rövid időn belül a kisebb emberi közösségek, majd végül az egyes individuumok működését, épségét is aláásta. A szellemi és a fizikai világ közötti szoros analógia nagyon lényeges aspektusára mutatott rá László András, amikor kimondta, hogy *„a nagyobb szabású háborúk főképp azért jönnek létre, hogy elérjék azt, ami utánuk bekövetkezik. Az I. világháborút megelőzően Európában a tradicionalitást úgy-ahogy négy birodalom őrizte: a Német Császárság, az Osztrák-Magyar Monarchia, az Orosz Cári Birodalom és a Török Szultanátus. Részben már a háború alatt, részben pedig azt követően mind a négy megszűnt – függetlenül attól, hogy melyik oldalon vett részt a háborúban. E négy császárság megszüntetése nem lett volna lehetséges az I. világháború nélkül.”*[9]

A fizikai pusztulást és pusztítást mindössze két ténnyel kívánom érzékeltetni. Az egykori Monarchia területén többek közt olyan „nagyszerű államokat” (valójában ellen-államokat)[10] hoztak létre, mint például a szabadkőműves Jugoszlávia, melynek fennállása idején nem kevesebb, mint nyolc népcsoport tagjai ellen követtek el előre kitervelt, szisztematikus népirtást (a magyarokon kívül albánok, bosnyákok, horvátok, németek, olaszok, szerbek és zsidók ellen). A szintén a Monarchia romjain létrejött – mellesleg semmivel sem kevésbé gyanús eredetű – „Csehszlovákia” sem büszkélkedhet sokkal jobb mutatókkal: a német közösség kiirtása során nagy valószínűség szerint ott követték el az újkori Európa történetének legbrutálisabb rémtetteit.[11]

A Párizs környéki békerendszer – valójában emberiség elleni bűncselekmény – következtében Közép-Európában országnyi területekről tűnt el számos népcsoport, elsősorban a magyarság. Az egykoron több tíz- illetve százezer főt kitevő magyar közösségek esetenként 90%-ot meghaladó mértékű fogyásáról beszélhetünk az alábbi térségekben: Szlavónia, a mai Észak- és Közép-„Szlovákia”, a Parcium déli része és Dél-Erdély. A kárpát-medencei németek esetében a mai napig nincsenek megbízható adatok arra vonatkozóan, hogy mennyien váltak kitelepítés, illetve mennyien genocídium áldozatává. Ha

[8] René Guénon: *A mennyiség uralma és az idők jelei*. Második, javított kiadás. Debrecen, 2006, Kvintesszencia Kiadó, 219. o. („Az antitradicionális akció fokozatai” című fejezet) Amellett, hogy részben a jelen írás is statisztikai adatokkal foglalkozik, igyekszünk mindezt nem a „mennyiség uralma” jegyében tenni. Guénon szerint ugyanis *„míg kétségtelenül joggal lehet beszélni a mennyiségről, mint ami kiterjedéssel bír és térbeli, ez nem feltétlenül jelenti azt, hogy a kiterjedés is kizárólag mennyiségnek tekintendő”*. Uo. 39. o. („Térbeli kvantitás és kvantifikált tér” című fejezet)

[9] László András: *Solum Ipsum. Metafizikai aforizmák*. Nyíregyháza, 2000, Kötet Kiadó, 78. o. (464. aforizma)

[10] A valódi állam attribútumai kapcsán adjuk át a szót Szókratésznek: *„Úgy gondolom, hogy államunk, ha csakugyan helyesen van megalapítva, tökéletesen jó. (…) Nyilvánvaló tehát, hogy bölcs, bátor, józan és igazságos.”* In Platón: *Állam*. Negyedik könyv. Budapest, 1984, Európa Könyvkiadó, 248. o. (Lásd továbbá „A négy erény az államban” című, valamint az egyes erényekkel foglalkozó dialógusokat: uo. 248–268. o.)

[11] A szóban forgó viszonylag rövid időszak (1945–1946) nem a német áldozatok számának nagyságrendje, hanem az erőszakos cselekmények hihetetlen intenzitása miatt került a történelem legsötétebb lapjai közé. A világhálón magyar nyelven is olvasható igen kevés beszámoló egyike szerint ezek a rémtettek a keleti frontot megjárt szovjet páncélos parancsnokokat és politikai tiszteket is sokkolták. Lásd például http://www.historia.hu/archivum/2002/0208suppan.htm, vagy Olga von Barényi visszaemlékezéseit itt: https://www.stormfront.org/forum/t633411. (Mindkettő utoljára megtekintve: 2015. április 27.)

mindehhez hozzávesszük a horvátok, szerbek és a zsidók ellen elkövetett tömeges atrocitások áldozatainak számát, akkor nyugodtan kijelenthetjük, hogy a huszadik század a Kárpát-medencében a népirtások évszázada volt. Igazat kell adnunk annak a véleménynek is, amely szerint *„Magyarország abból a szempontból mindig tanulmány tárgya lehet, hogy a folyamatok itt mennek végbe körülbelül a legocsmányabban."*[12] Ezt az állítást nagyjából az egész Kárpát-medencére kiterjeszthetjük.

Több kárpát-medencei népcsoport 1990 utáni története is azt bizonyítja, hogy maguk a „győztesek" is igen veszélyes játékba mentek bele akkor, amikor 1920-ban a történelem addigi legsötétebb erőivel való kollaborálást választották, olyan hangzatos lózungok hívószavának engedve, mint a „nemzeti önrendelkezés", a „politikai függetlenség" és társaik. Gondoljunk csak a szerbek legutóbbi folyamatos országvesztéseire, vagy a románság magyarokét többszörösen meghaladó kivándorlási rátájára, és mindjárt árnyaltabbá válik a kép.[13] Kétségtelen azonban, hogy mi magyarok jártunk a legrosszabbul, hiszen a negyvenes évektől maradék országunk magyar jellege *de facto* megszűnt.[14]

Ez tehát Trianon és az első világháborút lezáró párizsi békerendszer valósága.

Mindezek ellenére elkeseredésre semmi okunk nincs. A magyarság ma is él, és messze a Kárpát-medence legnagyobb népcsoportja.[15] Szerencsére egyre többen ismerik fel, hogy a közép-európai népek közötti ellentétek túlnyomó része mesterségesen szított.

A harcot folytatni *kell*, és ha szükséges, akkor ennek jegyében mindent át *kell* értékelni. Pozitív célokat *kell* tételezni, és e célokat meg *kell* valósítani. Ennyi a feladat, nem több, nem kevesebb.

A helyesen értelmezett *Magyarország* fogalmat azonban mindenekelőtt saját magunkban

[12] László András: Néhány szó a politikai háttérerők szerepéről. *Pannon Front* (Budapest) 31. sz. (2001) 40. o.

[13] A jelen írás megjelenésével egyidejűleg közrebocsátott adatbázis egyik, 2011-re vonatkozó kimutatásából az is kiderül, hogy Erdélyben gyakorlatilag évente néptelenedik el egy-egy falu.

[14] Az állam megszűnésének teóriája kapcsán lásd László András: A magyarországi kommunizmus genezise. Adalékok Magyarország 1945 és 1956 közötti történelméhez. *Északi Korona* (Budapest) 4. sz. (2003. július) 31–39. o. Különösen figyelemreméltóak az alábbi gondolatok: *„1945. április közepe után Magyarország teljes területén véglegessé vált az ellenséges megszállás, és ez azt vonta maga után, hogy Magyarországon az államiság megszűnt. Kiemelkedő jelentőségű tény: Magyarországon az államiság megszűnt. Ha ugyanis egy ország ellenséges megszállás alá kerül, akkor az ellenség oldalára átálltak vagy az ellenség oldalán érkezettek semmiféle jogi alappal nem rendelkeznek arra vonatkozóan, hogy az adott országban legitimitást alakítsanak ki"* (31. o.). A szerző – és e sorok írójának – véleménye szerint a múlttal való szembenézés teljes hiánya miatt ez az állapot egészen a mai napig fennáll, vagyis ami Magyarország területén 1945 és 2015 között működött, illetve jelenleg is működik, az a szó államtani értelmében nem államnak, hanem sokkal inkább valami olyasminek tekinthető, amit nem az alkotmány-, hanem a büntetőjog szabályoz. *„Nem látják be az emberek, hogy itt csakis egy abszolút szakításnak lenne értelme és tényleges eredménye, mindannak a teljes elvágásával és elsöprésével, ami ezt a világot a korábbihoz – ahhoz, ami Magyarországon 1945 óta van – kötötte. Más megoldás nem lehetséges."* Uo. 39. o.

[15] Lásd Kocsis Károly: A Kárpát-medence változó etnikai arculata. 1989–2002. Forrás: http://epa.oszk.hu/00400/00462/00020/pdf/04demo01.pdf. (Utoljára megtekintve: 2015. április 27.) Kocsis már 2001-ben csak 39,7%-ra tette a magyarság számarányát, ezzel szemben Kapitány Balázs (Kárpát-medencei népszámlálási körkép. *Demográfia* [Budapest] 56. évf. 1. sz. [2013] 25–64. o.) szerint még 2011-ben is 45,9% volt a számarányunk. Rögtön hozzá kell tenni, hogy mindketten más-más nagyságú területet értettek Kárpát-medence alatt. A valós számarányunk valahol 40 és 45% között lehet. Ezzel szemben a második illetve harmadik legnagyobb etnikumnak tekinthető románok és szlovákok aránya valószínűleg még mindig 20–20% alatt marad.

kell helyreállítanunk. Úgy senki ne akarja helyreállítani az ország egységét, hogy saját hazája mibenlétének egyik legfontosabb – területi illetve demográfiai – vonatkozásáról szinte fogalma sincsen.

A maga szerény eszközeivel a most közzétett adatbázis is ehhez a folyamathoz kíván hozzájárulni. Az összeállítással a fő célom az volt, hogy átfogó képet nyújtsak. A közel 40 000 soron keresztül részletezett témakör – egy épkézláb, könnyen használható, elektronikus formában is hozzáférhető helységnévmutató összeállítása – gyakorlatilag több millió embert érdekelhet különböző szinteken.

„(…) az elmúlt száz évben talán egyetlen magyar szó jelentése sem ment keresztül akkora mértékű romláson (…), mint épp a tulajdon hazánkat jelölő Magyarország elnevezés."

Nagyon jó lenne, ha minél többen használnák ezt az adatbázist. A benne foglaltak megismeréséhez minden magyar embernek joga van. Hasonló tartalmú kimutatást korábban valószínűleg nem készítettek, és ami még szomorúbb: léte vagy nem léte szinte ideológiai kérdéssé vált.

Az adatbázis az alábbi kimutatásokat tartalmazza:

- Az *1910. évi népszámlálás nemzetiségi adatait településenként*, továbbá járási illetve vármegyei összesítésben.
- Az úgynevezett *Horvát-Szlavónországok* (8 vármegye) részletes nemzetiségi statisztikáját. A szlavóniai, 1910-ben egyébként 100 000 főt meghaladó létszámú magyarság konkrét területi elhelyezkedéséről a mai napig nem készült egyetlen épkézlábnak nevezhető kimutatás sem. (A lehető legnagyobb precizitással elkészített helységnév-szótár felsorolásából is hiányoznak olyan, nem egészen 100 éve még magyar többségű települések, mint például Cjepidlake vagy Orlovnjak.) E téren egyébként elképesztő mértékű a tájékozatlanság a szakmainak nevezett körökben (például földrajz- vagy történelemtanárok körében) is. A magyar nemzettestvérek sorsa iránti nemtörődömség következtében néhány, viszonylag ismert, Eszék illetve Vukovár környéki település (például Csák, Haraszti, Kórógy és Szentlászló) kivételével mára a szlavóniai magyarság gyakorlatilag eltűnt. A legtovább a Daruvár közeli Kreštelovac tartotta magát, amely 1991-ben is relatív magyar többséggel (172 fő/73 magyar) rendelkezett. Különösen fontos, hogy legalább utólag rekonstruáljuk e valaha magyar ajkú népesség térbeli elhelyezkedését. A minél pontosabb tájékozódás érdekében ezért az úgynevezett adóközségeknél kisebb területi egységek listáját is közzétettem. Mindez azért lényeges, mert több esetben előfordult, hogy egy összességében magyar többségű adóközség (például Hum varoš, Krašković) alá tartozó falvak közül épp a névadó település nem volt magyar többségű.
- A magyar szempontból jelentős *külterületi lakott helyek* (községrész, puszta, telep, major, szőlő, tanya, gyár, üzem stb.) feltüntetése. Itt elsősorban a nem magyar többségű települések külterületi lakott helyeinek van jelentősége, amelyek sok esetben magyar többségűek voltak, mivel egyrészt a magyarságon belül nagyobb arányban foglalkoztak mezőgazdasággal, mint a nemzetiségek körében, másrészt az iparban és a bányászatban dolgozók jelentős része a nemzetiségek által lakott vidékeken is magyar volt (például Zsil völgye).
- A *mai hivatalos elnevezések* közlése. Ehhez álljon itt csak egyetlen érdekes adalék: nem lehet nem észrevenni, hogy az elmúlt évszázadban valóságos irtó hadjáratot intéztek egyes településnevek ellen. Mivel bizonyos előtagok

nagymértékben nyugtalanították a Trianon utáni rezsimek lelkiismeretét, ezért a lehető legrövidebb időn belül megszabadultak tőlük. Az utódállamok esetében ide tartozott minden olyan helységnév, amely „magyar", illetve „német" előtaggal kezdődött, míg a magyarországi kommunistákat a „herceg", „püspök", „német", „szent" stb. szavak zavarták rendkívüli mértékben. Különösen tanulságos a Baranya vármegyei Töttös példája, amelynek előbb Rác, majd Herceg előtagjától is meg kellett válnia.

• Egy *mai* közigazgatási határokon alapuló *kárpát-medencei helységnévtár* hivatalos és magyar nevekkel. Az adatbázis nem lett volna teljes, ha legalább minimális mértékű kitekintést nem tartalmaz a jelenlegi helyzetre vonatkozóan. Az összeállításnál a legfőbb nehézséget természetesen az jelentette, hogy a Trianon előtti Magyarország területén ma elhelyezkedő 9 ország közigazgatása jelentősen eltér egymástól, így azt is nagyon nehéz definiálni, hogy egyáltalán mit tekintünk önálló községnek. A rendszerezésnél minél nagyobb mértékű pontosságra, illetve teljességre törekedtem, amelynek során nem kizárólag az *„egy falut sem hagyunk nékik"*, vagy ha úgy tetszik, a *„nici o brazdă"*[16] elv alkalmazását tartottam szem előtt, hanem a hasonló kimutatások hiányát, amely ezt az összeírást igenis szükségessé tette. E helységnévtárból egyebek mellett megtudhatjuk azt is, hogy pontosan mi a különbség a legtöbbször rendszertelen módon használt Délvidék illetve Vajdaság fogalmak konkrét földrajzi megfelelői között.

„Kétségtelen (…), hogy mi magyarok jártunk a legrosszabbul, hiszen a negyvenes évektől maradék országunk magyar jellege* de facto *megszűnt."

• A *Kárpát-medence lélekszáma a 2011. évi népszámlálások alapján*. Ezzel kapcsolatban rögtön le kell szögezni, hogy a legtöbb településnél nemcsak a nemzetiségi összetétel, hanem az egyébként legobjektívebbnek tűnő összlétszám sem tekinthető megbízhatónak, hiszen a politikai és gazdasági rendszerek – finoman fogalmazva – elégtelen működése miatt megindult több milliós gazdasági menekültáradat szenvedő alanyainak jelentős része hivatalosan kárpát-medencei lakosnak számít, a gyakorlatban azonban már évek vagy évtizedek óta életvitelszerűen külföldön él, így a statisztikán kívül máshol nem jelenik meg. Mindez a nem túl távoli jövőben egy, a jelenleginél sokkal komolyabb szintű demográfiai katasztrófa bekövetkezését vetíti előre.[17]

• A 2011. évi nemzetiségi adatokat nem közöltem, mert egyrészt nem álltak rendelkezésemre megfelelő részletességű források, másrészt a nemzeti kisebbségek ellen a Kárpát-medence szinte valamennyi országában lassan egy évszázada folyamatosan alkalmazott – hol nyíltan, hol rejtetten megjelenő, de minden esetben agresszív, nem egyszer népirtásig fajuló – elnyomó politika eredményeként a statisztika által produkált számsorok igen jelentős része gyakorlatilag nem vehető komolyan.[18]

Végül, de nem utolsósorban, a településekkel foglalkozó adatbázis a www.natustarsasag.hu/nepszamlalas weboldalon érhető el.

[16] „Egy barázdát sem!" Az 1920 utáni román határok sérthetetlenségére utaló korabeli román közmondás.

[17] Az egyik legőszintébb és legtárgyilagosabb mű e témával kapcsolatban Pokol Béla: *Európa végnapjai. A demográfiai összeroppanás következményei*. Budapest, 2011, Kairosz Kiadó.

[18] A teljes képhez hozzátartozik az is, hogy Ukrajnában 2011-ben – anyagi okokra hivatkozva – nem tartottak népszámlálást, Ausztriában és Szlovéniában pedig nem kérdezték a nemzetiségi hovatartozást.